

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/2/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5115213785
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5115213785.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka v spore žalobcov: 1. O.. E. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XXXX/X, XXX XX W., štátny občan SR, 2. A. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XXXX/X, XXX XX W., štátny občan SR, 3. P. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XXXX/X, XXX XX W., štátny občan SR, proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, právne zastúpená: Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s. r. o., so sídlom T. XX, XXX XX P. - mestská časť J. E., IČO: 36 863 017, o určenie neplatnosti právnych úkonov, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 6C/233/2015-176 zo dňa 20.06.2017, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e v celom rozsahu a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu, ktorým sa domáhal súdneho výroku, ktorým by súd určil neplatnosť zmluvy o splátkovom úvere č. 0423936433 uzavretej dňa 22.02.2007 medzi žalovaným na strane banky a žalobcami 2. a 3. na strane dlžníka a o určenie neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti uzavretej dňa 01.03.2007 medzi žalovaným na strane záložného veriteľa a žalobcom 3. na strane záložcu. Zároveň zrušil predbežné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 6C/233/2015-61 zo dňa 09.06.2015 v spojení s uznesením Okresného súdu Žilina č. k. 6C/233/2015-124 zo dňa 27.08.2015. Žalovanému priznal proti žalobcom 1. až 3. nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Nárok žalobcu súd prvej inštancie posudzoval podľa ustanovení § 2 ods. 1, § 151a, § 151b ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 497 Obchodného zákonníka, § 137, § 471 ods. 1 C. s. p..

3. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie dôvodil tým, že žalobcovia 1. až 3. sa domáhali určenia právnych skutočností a nie určenia, či tu právo je, alebo nie je. Právny úkon (v danom prípade obe sporné zmluvy ako viacstranné právne úkony) je právnou skutočnosťou (§ 2 ods. 1 OZ), s ktorou objektívne právo spája vznik, zmenu a zánik (rovnako aj zrušenie) práv a povinností. Z tohto vyplýva, že pre účely stanovenia § 137 C. s. p. je potrebné vnímať žalobu o určenie platnosti/neplatnosti právneho úkonu ako žalobu o určenie právnej skutočnosti. V kontexte procesnej prípustnosti žaloby podľa súčasného znenia ustanovenia § 137 C. s. p. (podľa ktorého bolo potrebné posudzovať procesnú prípustnosť aj žaloby žalobkyne, hoci bola podaná ešte pred nadobudnutím účinnosti C. s. p., t. j. pred dňom 01.07.2016, a to preto, že ustanovenie § 470 ods. 1 C. s. p. zásadne vychádza z okamžitej aplikability C. s. p. aj na konania začaté pred účinnosťou C. s. p., t. j. pred dňom 01.07.2016), súd prvej inštancie poukázal na osobitnú časť dôvodovej správy k ustanoveniu § 137 C. s. p., podľa ktorej: "Ustanovenie obsahuje demonštratívny výpočet druhov žalôb, pričom doterajšiu právnu úpravu pomerne výrazne modifikuje. ... Úplne nová koncepcia je zakotvená v písmene c) a d), kde sa rozlišuje klasická určovací žaloba a

žaloba o určenie inej právnej skutočnosti podľa písmena d). Záujmom zákonodarcu bolo vylúčiť všetky nepotrebné a nezmyselné žaloby o určenie neplatnosti/platnosti právnych úkonov a iných právnych skutočností, ktoré vyvolávajú ďalšie spory a miňajú sa účelu žaloby určovacej. Medzi osobitné predpisy podľa písm. d) patria napríklad Zákonník práce, zákon o dobrovoľných dražbách a pod.". Ďalej súd prvej inštancie vychádzal zo znenia ustanovenia § 137 písm. c/ a d/ C. s. p., s prihliadnutím na obsah osobitnej časti dôvodovej správy k tomuto ustanoveniu, z ktorého je možné vyvodiť, že C. s. p. zásadne nepripúšťa určovacie žaloby o určenie právnej skutočnosti s výnimkou žalôb o určenie právnej skutočnosti za podmienky, že to vyplýva z osobitného právneho predpisu. Takýmto právnym predpisom je napr. zák. č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce (žaloba o neplatnosť skončenia pracovného pomeru podľa ustanovenia § 77), zák. č. 527/2002 Z. z. (žaloba o neplatnosť dražby podľa ustanovenia § 21 ods. 2), Občiansky zákonník (žaloba o neplatnosť výpovede nájmu bytu podľa ustanovenia § 711 ods. 6). Podľa súdu prvej inštancie pre tieto výnimky je spoločné, že priamo osobitný právny predpis, resp. právna norma vo svojej dikcii priznáva oprávnenej osobe domáhať sa na súde určenia tejto právnej skutočnosti. Priamo osobitný právny predpis, resp. právna norma vo svojej dikcii priznáva oprávnenej osobe domáhať sa na súde určenia tejto právnej skutočnosti (napr. znenie ustanovenia § 77 zákona č. 311/2001 Z. z., podľa ktorého „Neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou môže zamestnanec, ako aj zamestnávateľ uplatniť na súde najneskôr v lehote dvoch mesiacov odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť.“, znenie ustanovenia § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z., podľa ktorého vety prvej: „V prípade, ak sa spochybňuje platnosť záložnej zmluvy alebo boli porušené ustanovenia tohto zákona, môže osoba, ktorá tvrdí, že tým bola dotknutá na svojich právach, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby.“ a znenie ustanovenia § 711 ods. 6 OZ, podľa ktorého: „Neplatnosť výpovede môže nájomca uplatniť na súde do troch mesiacov odo dňa doručenia výpovede. Účinky výpovede nastanú až po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia súdu, ktorým sa zamietne návrh na určenie neplatnosti výpovede nájmu bytu.“. Podľa súdu prvej inštancie v danom prípade možno konštatovať, že zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva možnosť podania žaloby o určenie neplatnosti záložnej zmluvy podľa ustanovenia § 151b OZ a zmluvy o úvere podľa ustanovenia 497 ObZ. Za takýto právny predpis, právnu normu nemožno považovať ani ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Zo znenia tohto zákonného ustanovenia explicitne nevyplýva možnosť domáhať sa určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy podľa ustanovenia § 551 OZ v spotrebiteľskom právnom vzťahu (rozumej v právnom vzťahu medzi spotrebiteľom podľa ustanovenia § 52 ods. 4 OZ, resp. podľa ustanovenia § 2 písm. a) zákona č. 250/2007 Z. z. a dodávateľom podľa ustanovenia § 52 ods. 3 OZ). Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. vo svojej podstate len explicitne deklaruje možnosť spotrebiteľa domáhania sa ochrany svojho práva proti porušiteľovi práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, avšak regulatívny rámec procesných prostriedkov tejto ochrany vymedzuje toho času (resp. s účinnosťou od 01.07.2016) výlučne C. s. p.. Inými slovami podľa súdu prvej inštancie, ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. neumožňuje podať spotrebiteľovi na súde akýkoľvek procesný prostriedok ochrany jeho práv, ale len ten, ktorý pripúšťa C. s. p.. Opačný výklad ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. by tak viedol k popretiu účelu právnej úpravy ustanovenia § 137 C. s. p. a v dôvodovej správe vyjadreného úmyslu zákonodarcu, keďže by takýmto opačným výkladom bolo možné ad absurdum dospieť k záveru, že v záujme ochrany spotrebiteľa je potrebné pripustiť akúkoľvek žalobu spotrebiteľa, a to bez ohľadu na to, či by výsledok sporu spotrebiteľa s dodávateľom (resp. s iným porušovateľom práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa) viedol k akémukoľvek dopadu do jeho právneho postavenia, resp. jeho právnej istoty (k obdobnému záveru ohľadom prípustnosti určovacích žalôb dospel aj Krajský súd v Žiline v rozsudku č. k. 8Co/4/2017-107 zo dňa 31.01.2017). Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že procesnú prípustnosť určovacej žaloby podľa ustanovenia § 137 písm. d) C. s. p. v prípade ochrany práv spotrebiteľa však do istej miery modifikuje ustanovenie § 298 ods. 1 C. s. p., ktoré podľa názoru súdu prvej inštancie umožňuje aj bez návrhu (teda vychádzajúc z formulácie "aj bez návrhu" možno vyvodiť, že tak súd môže rozhodnúť aj na základe návrhu, žaloby) súdom vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná. V tomto prípade však súd prvej inštancie môže preskúmať určitú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve (teda v danom prípade aj dohodu o zrážkach zo mzdy) výlučne z pohľadu prijateľnosti/neprijateľnosti takejto zmluvnej podmienky podľa ustanovenia § 53 ods. 1 v spojení s ods. 5 OZ. Týmto spôsobom je v slovenskom právnom poriadku implementované ustanovenie čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, podľa ktorého majú členské štáty zabezpečiť v záujme spotrebiteľov a konkurentov existenciu adekvátnych a účinných prostriedkov na prevenciu neustáleho používania nečestných podmienok v zmluvách, ktoré predávajúci alebo dodávatelia uzatvárajú so spotrebiteľmi.

O takýto prípad podľa súdu prvej inštancie však v prejednávanej veci o žalobe žalobcov 1. až 3. nešlo, keďže sa nedomáhali svojou žalobou vydania rozsudku, ktorým by bola určená (deklarovaná) neprijateľnosť akejkoľvek zmluvnej podmienky (neprijateľnosť niektorých zmluvných podmienok spornej zmluvy o úvere žalobcovia 1. až 3. namietali len v rámci argumentácie, odôvodňujúc neplatnosť spornej zmluvy o úvere ako celku). Vychádzajúc z vyššie uvedeného výkladu, tak súd prvej inštancie dospel k záveru o procesnej neprípustnosti žaloby žalobcov 1. až 3. o určenie neplatnosti spornej zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam č. 5004/2007, uzavretej dňa 01.03.2007 medzi žalovaným ako záložným veriteľom a žalobcom 3. ako záložcom a o určenie neplatnosti spornej zmluvy o splátkovom úvere č. 0423936433, uzavretej dňa 22.02.2007 medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcami 2. a 3. ako dlžníkmi, a preto už bez ďalšieho zaoberania sa meritom veci (z hmotnoprávneho hľadiska) žalobu žalobcov 1. až 3. v celom rozsahu zamietol. Súd prvej inštancie záverom konštatoval, že z tohto dôvodu pre nadbytočnosť sa ani nezaoberal ďalšími dôkazmi produkovanými stranami sporu a nezmiernenými v odôvodnení rozsudku a ani nevykonal dokazovanie výsluchom strán sporu, keďže akékoľvek skutkové zistenia súdu vyvedené z týchto dôkazov by nemohli nič zmeniť na rozhodnutí súdu v prejednávanej veci a ani na jeho dôvodoch. Rovnako sa pre nadbytočnosť nezaoberal ani ďalšou argumentáciou strán sporu v prejednanom prípade. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že podľa ustanovenia § 335 ods. 1 C. s. p., neodkladné opatrenie nariadené po začatí konania vo veci samej súd prvej inštancie aj bez návrhu zruší rozhodnutím, ktorým žalobu odmieta alebo zamietá alebo ktorým konanie vo veci samej zastavuje. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie žalobu v celom jej rozsahu zamietol a vzhľadom ku skutočnosti, že uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 6C/233/2015-61 zo dňa 09.06.2015 v spojení s uznesením č. k. 6C/233/2015-124 zo dňa 27.08.2015, ktoré v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 7Co/603/2015-135 zo dňa 30.10.2015 nadobudlo právoplatnosť dňa 13.11.2015, nariadil na návrh podaný žalobcami po začatí konania predbežné opatrenie, ktorým uložil žalovanému povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva k nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobkyne 1. - stavba objektu občianskej vybavenosti súp. č. 8384 stojaca na parcele KN-C č. 7605/2 a pozemok parcela KN-C č. 7605/2 - zastavané plochy a nádvoría o výmere 223 m², zapísaným na LV č. XXXX evidovanom Okresným úradom Žilina, odbor katastrálny, pre k. ú. W., a to až do právoplatného skončenia konania vo veci samej, súčasne v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 335 ods. 1 C. s. p. v tomto rozsudku rozhodol aj o zrušení nariadeného predbežného opatrenia.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca 3. z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď dospel k záveru, že vyhodnotil žalobu ako procesne neprípustnú z toho dôvodu, že táto žaloba nie je uplatnená ako žaloba o určenie právnej skutočnosti v súlade s ustanovením § 137 písm. d/ C. s. p.. Poukázal na ustanovenie § 137 C. s. p., podľa ktorého žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o výrokoch podľa písm. a/ až d/, pričom uvedená dikcia jednoznačne znamená, že sa jedná o exemplifkatívny výpočet žalôb, t.j. nie je možné tento brať ako uzatvorený. Ak by mal zákonodarca záujem na rigidnom taxatívnom uzatvorení možných meritórnych podaní, stanovil by tento výpočet iným spôsobom. Uvedenému svedčí aj citovaná dôvodová správa, podľa ktorej predmetné ustanovenie ustanovuje demonštratívny výpočet. Na veci nič nemení ani pokračovanie tejto citácie, nakoľko z merita veci v danom prípade jednoznačne vyplýva, že pozitívne určenie na základe podanej žaloby by nemalo za následok vyvolanie ďalších sporov. Práve naopak, takéto určenie by viedlo k trvalému usporiadaniu vzťahov medzi sporovými stranami tak, aby k ďalším sporom v budúcnosti nedošlo, čím v žiadnom prípade nedochádza k míňaniu účelu určovacej žaloby. Vzhľadom na uvedené navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť v celom rozsahu.

5. K podanému odvolaniu sa vyjadrila žalobkyňa 2., ktorá sa plne stotožnila s odvolaním žalobcu 3.

6. K podanému odvolaniu žalobcu 3. sa žalobkyňa 1. a žalovaná nevyjadrili.

7. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie na základe podaného odvolania v rozsahu danom ustanovením § 379 C. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C. s. p. a contrario v spojení s § 480 ods. 1, 2 C. s. p.) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. c/ C. s. p. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Odvolanie žalobcu je dôvodné, keďže z obsahu odvolania žalobcu vyplýva, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, konkrétne, že podľa jeho názoru je vo veci daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilý

odvolací dôvod vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje.

9. Odvolací súd dospel k záveru, že tento odvolací dôvod je naplnený.

10. Súd prvej inštancie v danom prípade zamietol žalobu, ktorou žalobcovia žiadali určiť neplatnosť zmluvy o splátkovom úvere medzi žalovaným a žalobcami 2. a 3. a určenie neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti uzavretej medzi žalovaným a žalobcom 3. z dôvodu jej procesnej neprípustnosti.

11. Podľa ustanovenia § 137 písm. d) C. s. p., žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

12. Z doposiaľ vykonaného dokazovania vyplýva, že v danom prípade došlo medzi žalovaným a žalobcami 2. a 3. K uzatvoreniu zmluvy o poskytnutí úveru bezúčelovej flexihypotéky, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru (5.400.000,- Sk) za splnenia dohodnutých podmienok (uzatvorená záložná a mandátna zmluva k predmetu zabezpečenia). Spotrebiteľský charakter zmluvy vyplýva z postavenia účastníkov zmluvy, keď niet pochýb o tom, že veriteľ je dodávateľom a zo žiadneho z údajov zistených v konaní nevyplývalo, že by žalobcovia požadovali poskytnúť úver nie ako spotrebiteľia podľa ustanovenia § 52 ods. 3 OZ, alebo že by naopak konali ako osoby pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného vyplýva, že písomne uzavretá zmluva, ktorej ustanovenia neboli s dlžníkmi - spotrebiteľmi osobitne dojednané (ide o predtlačенú formulárovú zmluvu), je zmluvou spotrebiteľskou, uzavretou medzi dodávateľom vo forme spotrebiteľského úveru podľa zákona č. 258/2001 Z. z.. V prípade bezúčelového úveru, v ktorom je záväzok dlžníka zabezpečený záložným právom k nehnuteľnosti alebo iným obdobným zaisťovacím právom k nehnuteľnosti (tzv. americké hypotéky), zákonodarca nepovažoval za účelné a ani vhodné ich vyňatie z režimu zákona [viď tiež judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva; Vec C-602/10 zo dňa 12. júla 2012, vo veci SC Volksbank România SA c/a Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorilor - Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Călărași (CJPC) „Článok 22 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa má vykladať v tom zmysle, že nie je s ním v rozpore vnútroštátne opatrenie preberajúce túto smernicu do vnútroštátneho práva, ktoré zahrnuje do svojej vecnej pôsobnosti úverové zmluvy, akými sú tie, o ktoré ide vo veci samej, ktorých cieľom je poskytnutie úveru zaručeného nehnuteľnosťou, hoci takéto zmluvy sú z vecnej pôsobnosti uvedenej smernice podľa článku 2 ods. 2 písm. a/ tejto smernice výslovne vylúčené.“].

13. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že od 01.01.2018 nadobudol účinnosť článok XII bod 39 zákona č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení oznámenia o oprave chyby č. 299/2017 Z. z. V tomto článku sa zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch dopĺňa v ustanovení § 11 o nový odsek 4, ktorý znie: „Spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou. 18ba)“. Poznámka pod čiarou k odkazu 18ba znie: 18ba) § 137 ods. c/ a d/ Civilného sporového poriadku. Z dôvodovej správy k zákonu č. 279/2017 Z. z. vyplýva, že „S ohľadom na zavedenie obsahu žaloby podľa Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého sa medzi iným rozhoduje o určení právnej skutočnosti, ak tak vyplýva z osobitného predpisu, sa zavádza novým ustanovením možnosť spotrebiteľa podať žiadosť o určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere“.

14. V zmysle nálezu Ústavného súdu SR z 23. mája 2013, č. k. IV. ÚS 71/2013-36 k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona.

15. Z uvedeného vyplýva, že medzi stranami sporu uzatvorená zmluva o bezúčelovej flexihypotéke spadá pod režim Zákona o spotrebiteľských úveroch a že s účinnosťou od 01.01.2018 na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy má spotrebiteľ naliehavý právny záujem vyplývajúci mu z osobitného právneho predpisu na určení neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy. V danom prípade sa ale žalobcovia nedomáhajú len určenia neplatnosti zmluvy o bezúčelovej flexihypotéke ako celku, ale aj určenia

neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva. Odvolací súd konštatuje, že aj za danej situácie majú žalobcovia naliehavý právny záujem na požadovanom určení, preto lebo pokiaľ úmyslom zákonodarcu bolo spotrebiteľovi nespochybniteľne priznať na základe osobitného právneho predpisu právo domáhať sa neplatnosti uzatvorených zmlúv, niet dôvodu zákon striktné (formalisticky) vykladať v tom zmysle, že im toto právo neprislúcha aj voči určeniu neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti, práve naopak (viď tiež rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 11. júna 2013, č. k. 10 Ncb/16/2013-15 „...ak norma vnútroštátneho práva pripúšťa ako výklad pre spotrebiteľa priaznivejší, tak i ten menej priaznivý, eurokonformným aj ústavné konformným môže byť len výklad pre spotrebiteľa výhodnejší...“). V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 M Cdo 11/2009 zo dňa 27.10.2009 „...aj keď právo podať civilnú žalobu podlieha zákonným podmienkam, súdy sa musia pri aplikácii procesných pravidiel vyhnúť prehnanému formalizmu, ktorý by zasahoval do zásad spravodlivého procesu...“ Žalobcovia v danom prípade uviedli viacero dôvodov, na základe ktorých sa domáhajú určenia neplatnosti zmluvy o splátkovom úvere a zmluvy o zriadení záložného práva, pričom v prípade konštatovania procesnej neprípustnosti ich žaloby by sa súd s nimi vecne nezaoberal a žalovaný v pozícii záložného veriteľa by s najväčšou pravdepodobnosťou (ak by nedošlo k plneniu úveru) pristúpil k realizácii záložného práva k nehnuteľnostiam zabezpečujúcim poskytnutý úver.

16. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné tak vo veci samej (vrátane súvisiaceho výroku, ktorým súd zrušil predbežné opatrenie nariadené uznesením Okresného súdu Žilina č.k. 6C/233/2015-61 zo dňa 09.06.2015 v spojení s opravným uznesením č.k. 6C/233/2015-124 zo dňa 27.08.2015), ako aj vo výroku o trovách konania v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia zrušiť (§ 389 ods. 1 písm. c/ C. s. p.) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 391 ods. 1 C. s. p.).

17. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (ustanovenie § 391 ods. 2 C. s. p.).

18. Vo svojom novom rozhodnutí súd prvej inštancie podľa ustanovení § 262 ods. 1, § 396 ods. 1, 3 C. s. p. rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 C. s. p.)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 C. s. p.)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 C. s. p.)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 C. s. p.)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 C. s. p.)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 C. s. p.)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 C. s. p.)